

CHIA SẺ ĐƯỜNG ĐẾN HẠNH PHÚC

Nguyên tác: Giảng giải *Đệ Tử Quy*

Chủ giảng: Tiến sĩ Thái Lễ Húc

Người chia sẻ: Vô Danh Cư sĩ

Bài thứ 38

[Kính chào các bạn đồng học!]

Kính chúc các bạn một ngày mới tốt lành!

Hôm qua chúng ta đang học mục IV. GIẢI QUYẾT CÁC VẤN ĐỀ CỦA GIA ĐÌNH NHƯ THẾ NÀO? Mục này có 2 nội dung lớn ạ: Giải quyết vấn đề về kinh tế; và Giải quyết vấn đề về tinh thần. Chúng ta đã kết thúc mục IV-1. Giải quyết vấn đề về kinh tế.

Muốn cho con hạnh phúc không phải là để lại tiền cho chúng, mà phải để lại âm đức cho chúng. Mặc dù vậy nhưng Tiến sĩ Thái vẫn dạy chúng ta cách kiếm tiền như thế nào cho như lý như pháp, đó là bạn phải hiểu:

- Giàu có không phải do nhiều người cùng kiếm
- Giàu có không phải là do bạn tăng thời gian kiếm
- Cũng không phải do bạn khôn ngoan, mưu mẹo mà có
- Mà giàu có là do bố thí tài
 - Bố thí tài thì không nhất thiết phải có tiền
 - Phước báu của giàu có thì phụ thuộc vào tỷ lệ tài sản bố thí tài sản mình có
 - Cội gốc của phước điền đều là từ tâm

Lẽ ra hôm nay chúng ta sẽ chuyển sang mục IV-2. Giải quyết vấn đề về tinh thần. Tuy nhiên hôm qua tôi có nhận được câu hỏi của một bạn, đại ý như sau: “Con biết là tu phước từ tâm rồi, nhưng làm thế nào để hạ thủ công phu đây?”

Thấy câu hỏi này rất hay và hữu ích nên đành bỏ thêm một buổi để chia sẻ lời dạy của cổ Thánh tiên Hiền với các bạn qua bài:]

1. “Luận giải tu phước từ tâm” (Trích: An Sĩ Toàn Thư)

[Trong An Sĩ Toàn Thư có dạy bạn mọi lúc, mọi nơi, gặp hoàn cảnh thuận lợi, gặp cảnh trái nghịch, gặp người làm thiện, thậm chí gặp cả người làm ác, bạn đều có thể tu phước từ tâm. Làm được vậy là bạn đã chăm sóc được ruộng phước điền của mình, rồi đến một lúc nào đó bạn sẽ bội thu.]

Vậy tu từ tâm bằng cách nào? Sau đây mời các bạn nghe:]

Thứ nhất: Gặp cảnh thuận lợi - chính là lúc tu phúc

Gặp cảnh thuận lợi, nên suy nghĩ thế này:

♣ “Nhà ta nay được giàu có, nhất định là đời trước ta đã thường tu tập hạnh bố thí, nên đời này lại càng phải cứu giúp người, giúp vật nhiều hơn nữa.

♣ Thân thể ta không bị bệnh tật, nhất định là đời trước ta đã thường tu tập hạnh từ bi, nên đời này càng phải tránh sự giết hại và làm việc phóng sinh nhiều hơn nữa.

[Đó, tức là gặp cảnh thuận cũng có thể tu phước, bây giờ gặp cảnh trái nghịch vẫn có thể tu phước.]

Thứ hai: Gặp cảnh nghịch là lúc ta tu phước

♣ “Ta nay gặp cảnh khó khăn, gặp cảnh trái nghịch thì phải nên suy nghĩ thế này: “Ta nay gặp cảnh khó khăn tai ách này, đều do nghiệp đời trước chiêu cảm mà có, nếu vui lòng nhận chịu, ắt là đền trả hết được nợ nần xưa kia.”

[Vui lòng nhận chịu, không oán trời, trách người, mắng gió, chửi mưa nữa, rồi không oán Phật, Bồ Tát nữa. Không có cứ bảo ngày nào tôi cũng lay Phật, lay Bồ Tát, sao Phật, Bồ Tát không linh? Ngày nào tôi cũng tụng Kinh, tôi cũng tụng Chú, vậy sao không linh?

Không phải thế! “Ta nay gặp cảnh khó khăn tai ách này, đều do nghiệp đời trước chiêu cảm mà có, nếu vui lòng nhận chịu ắt là đền trả được hết nợ nần xưa kia.”

Gọi là gì ạ? “Nghịch cảnh không sân thì nghiệp chướng tiêu”. Mỗi lần tôi định sân lên, gặp nghịch cảnh tôi lại nghĩ đến câu này, lập tức tôi bảo phải hoan hỷ ngay. Có muốn tiêu nghiệp chướng không? Muốn tiêu chứ gì? Hay là để đến lúc đối diện với Diêm La, để Diêm La luận tội, luận tội từ cái cũ, lại cộng thêm luận tội ngày hôm nay vẫn sân si, khó chịu. Tôi nhớ đến câu này, lập tức tôi bảo: Đúng như Hòa Thượng nói “phải tri ân ngay, tri ân cái người mà làm hại mình đây, tri ân cái nghịch cảnh này, vì họ giúp cho mình thành tựu đây, họ giúp cho cái gánh nghiệp của mình trên vai này được buông xuống, là hết đây”.

Mỗi lần bạn sân lên, bạn nhớ nhé, bạn hãy học cái câu này của Hòa Thượng, tôi thấy hay lắm đấy: “Nghịch cảnh không sân thì nghiệp chướng tiêu”.

“Ta nay gặp cảnh khôn khổ tại ách, đều do nghiệp đời trước chiêu cảm mà có, nếu vui lòng nhận chịu ắt là đền trả được hết nợ nần xưa kia”]

♣ Gặp cảnh nghèo túng khôn cùng, thường cầu mong cho tất cả mọi người đều được giàu sang sung túc.

[Chứ không phải lại đổ kị, lại ghen ghét, gặp cảnh nghèo hèn thì phải thường mong cho mọi người đều được giàu sang. Ta bị như thế này là do ta ki bo, ta kệt xỉ, cho nên ta bây giờ khôn khổ thế này. Vậy thì phải mong cho tất cả mọi người họ đều được giàu sang, sung túc, thì bạn đã tu phước từ tâm.]

♣ Phải chịu nhiều bệnh khổ, thường mong cầu cho tất cả mọi người đều được khỏe mạnh, an ổn;

[Bạn cứ đọc đi đọc lại thì bắt đầu nó nhập tâm, nhập tâm xong đến lúc nó xảy ra là bắt đầu bạn sẽ phát được cái ý nghĩ đấy. Lúc đầu thì sẽ phát ý nghĩ thuộc lòng từ mồm.

Ví dụ nghèo túng một cái là vừa mới bắt đầu chuẩn bị đổ kị với người, nhớ ngay câu này thì phải cầu mong sao cho mọi người giàu sang, sung túc.

Vừa mới bị bệnh cái, rên hừ hừ ở trên giường “Sao ta khôn khổ thế này?”, thì lập tức phải nghĩ đến là cầu mong cho mọi người được mạnh khỏe. Cứ thuộc lòng đi, thế xong về sau bắt đầu cầu mong từ tâm.]

♣ *Gặp cảnh đấu tranh giành giật, thường cầu mong cho tất cả mọi người đều được hòa hợp, an vui;*

♣ *Mình ngu si hôn ám, thường nguyện cho tất cả mọi người đều được trí tuệ sáng suốt;*

♣ *Mình không được trọn đủ các giác quan, thường cầu mong cho tất cả mọi người đều được thân tướng tốt đẹp.*

♣ *Mỗi khi gặp hoàn cảnh hoạn nạn nào đó, liền nguyện trong đời vị lai sẽ cứu độ cho người gặp hoạn nạn như thế.*

[Có một câu chuyện về Phật pháp, tiêu đề là “Nước mắt mẹ hiền”, nói về kiếp trước của đức Phật Thích Ca Mâu Ni. Trong câu chuyện có nói đến chàng thanh niên tên là Metra. Metra bất hiếu với mẹ, nên khi xuống dưới địa ngục, thì Metra nhìn thấy có một cái người là đeo một cái vòng lửa ở trên đầu và lửa cứ thế là cháy. Và toàn bộ thân thể của anh ta cũng thế là cháy xèo xèo, rồi thịt nát xương tan. Tất cả là cứ như thế mà rơi xuống. Thì lúc đấy Metra kinh hãi quá, thì liền hỏi cái người tội nhân kia rằng là:

- Làm sao mà anh lại phải đeo cái vòng lửa này?

Thì người tội nhân trả lời:

- Là vì tôi bất hiếu với mẹ. Khi nào mà có một kẻ nào bất hiếu với mẹ hơn tôi mà đi qua đây thì tôi sẽ được thoát ra khỏi cái vòng lửa này, và người đấy sẽ phải thay tôi để đội cái vòng lửa này.

Vừa dứt lời thì chiếc vòng lửa đó liền chụp, bay ra và chụp thẳng lên đầu của Metra. Metra vô cùng đau đớn, toàn thân là cháy xèo xèo, thịt nát xương tan, đau đớn đến cùng cực. Nhưng chính cái lúc mà đau đớn này thì Metra liền phát nguyện:

- Con xin nguyện từ nay không có một người nào bất hiếu với mẹ mình và con xin nguyện là đội cái vòng lửa này thay suốt.

Vừa mới phát nguyện xong thì tất cả cái vòng lửa đấy liền rơi xuống. Cho nên, chỗ này hay lắm ạ, bạn phải nhớ là mỗi khi gặp hoàn cảnh hoạn nạn nào đó thì liền nguyện trong đời vị lai sẽ cứu độ cho những người gặp hoạn nạn như thế. Đây ạ.]

Như vậy chẳng phải là ngay nơi phiền não tức hiện Bồ-đề; Đốc được thì hóa thành Cam lộ đó sao? Nếu người không biết tu phước thì ắt là ngược lại.

Thứ ba: Người làm việc thiện - Ta có thể được phước

[Đây: vừa nghịch cảnh ta cũng tu được phước; thuận cảnh ta cũng tu được phước. Bây giờ là người làm việc thiện, chứ không còn là ta nữa ạ, ta cũng có thể hưởng phước, hưởng bằng cách nào ạ?]

♣ Khi người làm việc thiện chưa thành tựu, thì mình tùy theo để khuyến khích, thúc đẩy họ, đó gọi là “khuyến khích được phước”.

[Đây gọi là gì? Trong mười tùy duyên tu tập thiện là gì? “Khuyến người làm thiện”; Tiếp tục ạ! “Giữ nhân vi thiện” là cùng người làm thiện và cuối cùng là gì ạ? “Thành nhân chi mỹ” là “thành tựu việc thiện cho người”.]

♣ Khi người làm việc thiện đã thành tựu, mình cũng tùy theo mà vui mừng, hoan hỷ, đó gọi là “tùy hỷ được phước”.

♣ Thường khen ngợi, xưng tán điều thiện, khiến người khác bắt chước làm theo, đây gọi là “tán thán được phước”.

[Đây ạ! Các cấp độ. Lúc đầu thì ta khuyến khích, rồi cùng người làm. Xong về sau, không cần khuyến khích người ta đã làm thành tựu rồi thì mình hoan hỷ với họ. Đây gọi là “tùy hỷ được phước”.

Cho nên lần trước chúng ta đã có cái bài tùy hỷ công đức, Hòa Thượng nói là bạn muốn công đức của người hả? Cứ người nào làm được cái việc thiện hả? Bạn khen ngợi họ, bạn tán thán họ, nói cho mọi người biết. Vậy là toàn bộ cái công đức của người đấy bạn được hưởng hết.

Cho nên Hoà Thượng mới bảo cho bạn cách cái tu là gì ạ? Đây là nguyện thứ mấy trong “Thập đại nguyện vương” ạ? Thứ năm: tùy hỷ công đức. Khôn ngoan nhất, bạn tu được ít mà, đời người thì ngắn ngủi, tu được ít, tí phước thế này, bạn tùy hỷ là nhanh nhất. Thậm chí là bạn tùy hỷ bằng cách nào thì nhanh nhất? Bạn tùy hỷ toàn bộ công đức của A Di Đà Phật.

Mà phải là tùy hỷ thật. Làm sao để biết là tùy hỷ thật hay là tùy hỷ không thật ạ? Tức là hạnh của bạn phải giống hạnh A Di Đà Phật, lời hay còn gọi là ngôn ngữ của bạn phải giống A Di Đà Phật và tâm của bạn phải giống tâm A Di Đà Phật. Vậy là bạn tùy hỷ được hết cả của A Di Đà Phật toàn bộ công đức rồi.

Mình vui rồi mình lại còn xưng tán, gọi là “tán thán được phước”. Cho nên không có chê. Ví dụ hôm nọ, trong việc ấn tống kinh sách, cư sĩ Chông tôi phản nản:

- Sao cái này nó ầu thế?

Tôi bảo:

- Ông không được nói như thế.

Tôi trích luôn từ trong Liễu Phàm Tứ Huấn ra. Trong Liễu Phàm Tứ Huấn là, gọi là “Khuyên người làm thiện”, và “Cùng người làm thiện”, “Thành nhân chi mỹ” là gì?

Khi thấy người khác có một ưu điểm dù nhỏ như một hạt bụi, cũng nương vào đấy mà tán thán, mà khen ngợi, mà nói cho mọi người biết. Không tu thì một trăm việc người ta đều nghĩ về người ta. Bây giờ người ta bắt đầu tu rồi thì một trăm việc thiện, người ta chỉ làm việc nhỏ bằng cái hạt bụi này thôi, cũng không được chê trách.

Cư sĩ chông tôi thấy thế bảo:

- Đúng quá.

Tôi ví dụ như cư sĩ Chúc Thảo cũng thế:

- Bà à, con xin nhận khuyết điểm về việc con đếm sách bị sai, là đưa nhầm cho một cái chùa đấy.

Vất vả cả ngày lên, nào nước nôi, rồi gọi là mô hôi mô kê túa ra, bê từng thùng sách như thế này. Bây giờ vừa mới nghe thấy bảo sai thế, tôi lại tha hồ tôi trách móc, không được. Bản thân tôi không được tí công đức nào, mà bản thân các đồng tu họ cũng chán. Thế khi thấy cư sĩ Chúc Thảo thế, tôi phải post ngay lập tức lên là:

- Cái việc mà cái đạo tràng họ được thỉnh nhằm, đấy là cái nhân duyên của họ. Tự nhiên họ được.

Cũng như cụ ông nhà tôi, vì sao mà nhân duyên bắt đầu học Phật? Bắt đầu từ năm 1981, có hai cái cô đấy là bạn của người cô của tôi. Gửi lại cái cặp. Ai biết trong đấy là kinh Phật. Đến lúc mãi, chờ mãi chả thấy cô đến, giở ra thì là kinh Phật. Thì ông cụ nhà tôi từ đấy là học Phật pháp.

Cho nên cái việc mà Cư sĩ Chúc Thảo đưa nhằm, đây là nhân duyên họ được, mình hoan hỷ cúng dường, vì cái việc mình ấn tống kinh sách là để cho mọi người mà.

Nhưng đương nhiên lại không thể tán thán một chiều được, nên tôi đã phải bảo là:

- Tuy nhiên lần sau con vẫn nên làm cẩn thận hơn.

Cho nên là, người làm thiện ta cũng có thể được phước mà, dù rằng hạt bụi thế này cũng được phước. Tội gì ta không làm. Nữa là, trong pháp cúng dường có một cái là “Nhiếp thọ chúng sinh”, còn nếu không ấy, thì dù bạn có giảng hay như “hoa trời rơi rụng” cũng không ai nghe bạn đâu. Và như thế bạn không thể nào thành tựu được cái việc gọi là hoằng truyền Thánh Giáo, bạn không thể thủ hộ chánh pháp được.]

Suy cho cùng thì khắp cả trên trời dưới đất, từ xưa đến nay, hết thấy các điều thiện trong thiên hạ đều có thể tạo phước cho ta.

[Nghịch cảnh cũng có thể tu phước, thuận cảnh cũng có thể tu phước, người làm thiện cũng có thể ta được hưởng phước. Vậy bây giờ người làm ác thì sao?]

Thứ tư: Người làm việc xấu ác - Ta cũng có thể được phước

♣ Khi người làm việc ác chưa thành mà mình cố gắng sức để khuyên bảo người ấy ngưng lại, là mình được phước.

♣ Khi người làm việc ác đã xong, mình thấy vậy sinh tâm lo buồn, không vui, ắt cũng sẽ được phước.

♣ Khi việc ác ấy chưa truyền rộng, mình cố gắng tìm mọi phương cách để chặn đứng, ngăn cản, cũng sẽ được phước.

[Bạn thấy các mức độ không?

- Chưa thành, mình ngăn, được phước.

- Họ làm xong rồi mà mình sinh tâm lo buồn, không vui, cũng được phước.

- Khi việc ấy chưa truyền rộng, họ làm xong rồi nhưng chưa truyền rộng. Vậy thì mình tìm mọi cách để chặn đứng, ngăn cản, ắt cũng sẽ được phước.]

♣ Nếu việc ác đã lan truyền, nên lấy đó làm bài học để ngăn ngừa, cảnh giác không phạm, ắt cũng sẽ được phước.

[Đây chính là “Thấy người ác ...”, các bạn đọc tiếp đi ạ. “Tự phản tỉnh. Có phải sửa, nếu không có, phải cảnh giác”.]

♣ Nếu việc xấu ác làm hại đến mình mà mình có thể nhẫn nhục chịu đựng, *[Bây giờ bắt đầu tác động đến mình rồi đấy nhớ]* ắt sẽ được phước.

[Đó ạ. Hòa Thượng dạy, những lời khai thị của vàng ngọc của Ngài là sao ạ? Trước tiên:

- “Hãy cảm ơn những người khiến trách ta, vì họ giúp cho ta tăng trưởng định tuệ.*
- Hãy cảm ơn những người làm ta vấp ngã, vì họ sẽ giúp cho ta năng lực mạnh mẽ hơn.*
- Hãy cảm ơn những người lừa gạt ta, vì họ tăng kiến thức cho ta.*
- Hãy cảm ơn những người đánh đập ta, vì họ tiêu nghiệp chướng cho ta.”*

Cứ như thế mà bạn cảm ơn. Đây ạ, chính là người làm việc xấu ác, bạn được phước. Thế là cái kho phước của bạn càng tích càng đầy. Bạn sẽ có đại phước báu.]

♣ Nếu việc xấu ác làm hại người khác mà có thể khuyên người nhẫn nhục chịu đựng, ắt cũng được phước.

[Hòa Thượng nói bố thí, là để, bạn tu phước. Thế nhưng nhẫn nhục là để bạn bảo vệ cái thành quả tu phước của bạn. Còn nếu như bạn tu mà bạn không thể nhẫn nhục, thì cái kho phước đầy của bạn đổ bao nhiêu cũng là cái thùng rò hết thôi.]

Kết luận: Dù gặp cảnh thuận lợi hay trái nghịch; dù gặp người làm thiện hay làm ác ta đều có thể tu phước.

[Tóm lại là bạn hãy làm sao đẩy xoay ngược cái tâm của bạn trở lại, xoay 180 độ như Hòa Thượng vẫn nói. Ví dụ: Mình bị họa hại thì mong cho người khác được tốt đẹp, mình được tốt đẹp thì mong cho người khác được tốt đẹp hơn thế nữa; Người làm việc xấu thì mình nỗ lực hết lòng, mong cho cái việc xấu đấy không thành, hoặc ngăn cản cho việc xấu ấy không thành, người làm việc tốt thì mình mong cho việc tốt ấy được thành tựu, hoặc là giúp đỡ cho họ được thành tựu. Vậy là bạn đã tu phước thành công. Sau đây xin chia sẻ thêm với bạn về một số trường hợp tu phước và quả báo, mà trong An Sĩ Toàn Thư có đề cập đến, gọi là mục]

2. “Luận giải thêm về tâm địa.” (Lược trích)

Một: Có quả báo tốt đẹp nhưng không thể thụ hưởng.

Trường hợp này là có những người họ rất là giàu có ả, thóc gạo thì đầy kho, rồi của cải cũng đầy kho, nhưng mà cuối cùng cái miếng ăn của họ cũng không có được ngon, áo quần mặc cũng không có được tốt đẹp, mà suốt ngày vẫn cứ gọi là làm lụng vất vả khốn khổ.

Đây là do nguyên nhân gì?

- Đây là do nguyên nhân là từ đời trước có bố thí nhưng không phải là từ tâm chân thành của mình ra, mà do người khác họ khuyến khích, rồi họ rủ làm thì lúc đấy mới miễn cưỡng mà làm. Chứ còn nếu tự mình thì sẽ không làm.

- Và thứ hai là sau khi bố thí rồi lại còn sinh tâm nuối tiếc.

Vậy thì cái quả báo của đời này là gì? Giàu có nhưng mà không được thụ hưởng.

Hai: Được thụ hưởng nhưng không có quả báo tốt đẹp

Hay nói nôm na là được dùng nhưng mà không có quyền sở hữu.

Đây là những trường hợp mà những người gia cảnh thì bản hàn, nhà thì lụp xụp nhưng lại được sống trong những cái ngôi nhà gọi là nhà cao cửa rộng của người khác. Bữa ăn nhà mình là canh rau cho qua bữa nhưng lại thường được dùng những món sơn hào hải vị do người khác chiêu đãi.

- Trường hợp này tôi ví dụ có những bạn mua các cái biệt thự chẳng hạn, nhưng mà bạn không ở. Cuối cùng thì bạn lại phải thuê ai? Lại phải thuê một cái cô giúp việc là cô ở đấy cô lau dọn, cô trông nom nhà cửa cho tôi. Vậy là cô ta được ở nghỉ dưỡng một toà biệt thự rộng rãi, đẹp đẽ thênh thang, nhưng cô ta không có sở hữu, thì đây chính là rơi vào cái trường hợp là được thụ hưởng nhưng không có được sở hữu.

- Trường hợp thứ hai là nếu như cơm nhà mình ăn thì rất là nghèo khổ, nhưng lại thường được ăn các cái món sơn hào hải vị chẳng hạn.

Ví dụ là có những người họ làm ở các cái quán ăn đặc sản, rất là ngon. Thế thì bây giờ kết thúc rồi, hết giờ rồi, thừa. Thế vậy thì ông chủ bảo thôi thì muốn xúc về bao nhiêu thì xúc, vậy thì là được ăn, được thụ hưởng, nhưng không phải là của mình ạ.

Nguyên nhân từ đâu? Người như thế tuy được thụ hưởng nhưng không gọi là có phúc báo.

Đó là do đời trước không tự mình làm việc bố thí, chỉ biết khuyên bảo, khuyến khích người khác làm việc phúc thiện.

Hoặc là do khi nhìn thấy người khác làm việc bố thí thì liền sinh tâm hoan hỷ khen ngợi tán thán.

Không hề mang tiền túi của mình ra, chỉ bảo người khác đi bố thí thôi. Hoặc khi mà nhìn thấy người khác bố thí thì sinh tâm hoan hỷ, vậy thì quả báo là gì? Kiếp sau được thụ hưởng nhưng không có sở hữu.

Ba: Trước giàu sau nghèo.

Trường hợp này là chúng ta vẫn ví như là có một số người họ làm ăn kinh doanh, chủ những cái doanh nghiệp rất là lớn, đây là tôi ví dụ như thế. Thì lúc đầu đời họ rất là giàu, đây gọi là tiền vận của họ rất tốt. Nhưng sau

đấy về sau thì họ phá sản, cuối cùng là trắng tay. Vậy thì là hậu vận xấu, hậu vận không có tiền.

Vậy thì đây là do nguyên nhân gì ạ?

Kinh Nghiệp Báo Sai Biệt dạy rằng: “Nếu có chúng sinh nào trước nghe theo lời khuyên của người khác mà làm việc bố thí, [đấy ạ, trước là việc bố thí nhé] sau đó lại sinh tâm hối tiếc, người ấy đời sau sẽ được giàu có một thời gian nhưng sau đó thì sẽ lại phải rơi vào cảnh bần hàn”.

Bốn: Trước nghèo, sau giàu

Trường hợp này thì chúng ta cũng đã thấy nhiều rồi ạ. Có rất là nhiều tỷ phú họ xuất thân bần hàn, ví dụ từ con nhà nông chẳng hạn, hoặc từ những cái người gọi là nhặt rác, đấy là tôi ví dụ thế.

Trong tác phẩm “Những người khốn khổ” của Victor Hugo ấy thì Giăng-Van-Giăng là một cái nhà tư bản giàu nhất ở nước Pháp, nhưng mà lúc đầu đời thì ông chỉ là một cái người lao động khổ cực, và sau khi ông ăn trộm một cái miếng bánh mì để mang về cho cháu mình vì cháu mình không thì chết đói. Thì ông 18 năm trời ông còn phải làm tù khổ sai. Thế nhưng mà về sau ấy thì ông trở thành một cái nhà tư bản lớn. Đây là trường hợp mà trước nghèo sau giàu.

Vậy thì nguyên nhân gì ạ?

Thì kinh dạy rằng: “Nếu có chúng sinh nào do nghe lời khuyên của người khác mà làm việc bố thí nhỏ nhoi, [bạn nhớ nhé, nhỏ nhoi thôi], nhưng sau khi bố thí rồi sinh tâm hoan hỷ, người ấy đời sau sinh làm người, trước thì nghèo khổ nhưng sau thì lại được giàu có”.

Năm: Nghèo khổ nhưng vẫn có thể bố thí.

Đây là trường hợp mà những người nghèo, không có tiền nhưng mà lúc nào cũng rất thích đi bố thí cho người.

Thế thì đây là nguyên nhân gì ạ?

Trong kinh cũng dạy rằng là: Người này vốn đã ưa quen làm cái hạnh bố thí từ các kiếp trước rồi, nhưng vì họ không có nhân duyên để gặp được

ruộng phước thế gian, chính là những người chân thật tu hành, hoặc là như các vị A La Hán, Bích Chi Phật chẳng hạn, họ không có duyên để gặp được.

Họ bố thí rất nhiều nhưng mà toàn không phải những người chân thật tu hành hoặc không trúng ruộng phước, hay còn gọi là, gieo hạt giống vào chỗ đất khô cằn sỏi đá.

Vậy thì cái quả báo của đời này họ là được cái gì? Là cái quả báo mang đến cho họ rất nhỏ nhoi, thoát có, thoát không chẳng lâu bền.

Cho nên vẫn cứ nghèo, thế nhưng vì cái tập khí đã thích bố thí từ kiếp trước rồi cho nên là nghèo khổ vẫn có thể bố thí.

Sáu: Giàu có nhưng không bố thí.

Đây là những trường hợp mà chúng ta thấy vẫn hay thường nói là “giàu nứt đổ đổ vách”, nhưng mà ki bo kệt xỉ không cho ai một đồng nào. Vậy thì cái trường hợp này vì sao lại như thế?

Nguyên nhân từ đâu?

Kinh cũng dạy rằng, đây là những người mà từ kiếp trước họ vốn cũng không thích bố thí rồi, họ vốn ki bo kệt xỉ rồi. Thế nhưng mà may mắn là có người khuyên bảo nên nhất thời họ có thể bố thí được một lần cho một vị A La Hán hoặc Bích Chi Phật, hoặc những vị chân thật tu hành thật, thì đây chính là cái hạt giống của họ gieo trúng vào cái ruộng phước điền, gieo trúng vào cái mảnh đất màu mỡ. Cho nên là cái quả báo của họ là, kiếp sau họ được rất giàu có. Nhưng vì cái tập khí là từ kiếp trước họ đã quen không chịu bố thí rồi cho nên mặc dù kiếp này giàu đến thế nhưng mà họ vẫn rất là ki bo kệt xỉ, vẫn không chịu làm hạnh bố thí.

Bảy: Bố thí nhiều được phước ít.

À trường hợp này tôi gặp cũng khá nhiều đấy ạ. Có những người rất rộng rãi, lúc nào gặp người họ cũng sẵn sàng gọi là “rút ruột, rút gan” ra, họ sẵn sàng xẻ nhà xẻ cửa ra, đến mức là người nhà phải kêu lên với tôi là “Ôi dồi ôi thế này thì chết, nhà không còn tiền, không còn gì nữa vì cái gì cũng đem đi cho hết”. Vậy cái quả báo của những người này sao? Tôi thấy lạ nhỉ, sao mà lại cúng dường nhiều thế mà lại cứ tiền không đến, mà làm

ăn vẫn cứ gọi là gặp thua lỗ, không có được. Tôi cũng thấy bản khoản. Đến khi tôi đọc được đoạn này thì tôi mới hiểu ạ.

Vậy thì nguyên nhân này là do đâu ạ?

Trong kinh Bồ Tát Bản Hạnh dạy rằng: “Nếu có những chúng sinh làm việc bố thí, [đây ạ, bạn nhớ nhé].

- Thứ nhất là không hết lòng;
- Thứ hai là hoặc cúng dường mà không có lòng cung kính;
- Thứ ba: hoặc là bố thí cúng dường mà tâm không hoan hỷ;
- Thứ tư là bố thí lại khởi tâm kiêu mạn, tự cao tự đại;
- Thứ năm: bố thí cúng dường cho những kẻ tà kiến, điên đảo.

Bố thí cúng dường như thế, cũng như người gặp phải ruộng cần cỗi bạc màu, tuy gieo hạt giống xuống đất rất nhiều mà thu hoạch thì chẳng được bao nhiêu.

Tám: Bố thí ít được phước nhiều

Trong kinh văn cũng dạy rằng:

- Nếu vào lúc thực hành hạnh bố thí, có thể khởi tâm hoan hỷ, tâm cung kính, tâm thanh tịnh, chẳng mong cầu được phước báo;

- Hoặc được cúng dường cho các vị Bồ Tát, Thánh Tăng. Bố thí cúng dường được như thế cũng giống như người gặp được đám ruộng tốt, tuy gieo giống ít, cũng được thu hoạch được rất là nhiều.

** Nói về trường hợp khi bố thí mà khởi tâm hoan hỷ thanh tịnh*

Đây là trường hợp trong cái câu chuyện mà tôi đã từng chia sẻ với các bạn là câu chuyện gọi là “Năm dặm bốn hồng”:

Có một vị vua khi thấy con mèo nó chạy đến chỗ đấy, đấy thì vị ý mới cho người chạy theo, vì con mèo nó cứ đứng ý nó đợi. Thế thì nó đứng ở đấy nó đợi thì cuối cùng đào lên được một hũ vàng. Thế lại tiếp tục một bước nữa con mèo nó lại đứng lại thì lại đào lên, một hũ vàng nữa. Và cứ tiếp tục như thế suốt 5 dặm liền tù tì, mà coi như là mỗi một cái bước chân đi là lại một hũ vàng.

Ngạc nhiên quá. Thế khi đến hỏi đức Phật thì đức Phật mới nói lại là:

- Vào một kiếp lâu xa thì bệ hạ chính là một cái người kiếm củi nghèo khó. Hôm ấy kiếm được một ít củi, trên đường đi về, đến ngã ba ấy thấy có một vị Tỳ kheo ngồi khát thực, nhưng không hề biết vị Tỳ kheo này đã là đấng quả vị A La Hán. Người kiếm củi này đã bán toàn bộ cái số củi, được bao nhiêu tiền cúng dường hết cho cái vị Tỳ kheo này.

Đấy ạ, chỉ có là cúng dường cái số tiền bán củi đấy thôi nhé. Thế và cứ mỗi bước chân từ đấy cho về đến nhà thì mỗi bước chân đi thì cái người bán củi này lại cứ hoan hỷ. Thế cho nên cuối cùng đến kiếp này thì quả báo của ông, đấy thứ nhất làm vua. Thứ hai là đấy, năm dặm liền cái con mèo nó cứ chạy đến đâu cứ mỗi một bước chân là lại có một hũ vàng. Đây chính là bố thí ít mà lại được phước nhiều.

* Nói về trường hợp là cúng dường được cho các vị Bồ Tát, Thánh Tăng, hoặc những vị chân thật tu hành thật, Hòa Thượng cũng từng đưa 2 ví dụ, 1 đời này và 1 từ các kiếp lâu xa như sau :

Trong Phật pháp có tám gương của Tôn Giả Ca Nặc Ca. Ông biết được rằng là đối với các vị A La Hán và Bích Chi Phật thì một tháng các vị ý chỉ ra ngoài khát thực có một lần. Cho nên trong 1 tháng đấy là Tôn giả Ca Nặc Ca cứ rình rình, khi mà cái vị Bích Chi Phật này đi ra khỏi thất để khát thực, thì lập tức Tôn giả Ca Nặc Ca đã cúng dường cho vị Bích Chi Phật này một bát cơm. Vậy thì cái hạt giống này ông đã gieo trùg ruộng phước điền, thì quả báo của ông là được gì ạ? 80 ức kiếp thường xuyên no đủ, đó ạ.

Trong giảng giải kinh Vô Lượng Thọ, Hoà thượng còn đưa ra một cái ví dụ nữa là ở bên Singapore ạ, thời đấy thì có Hồng Lão cư sĩ. Ông bị ung thư cuống họng, thì bệnh của ông đã rất là nguy kịch, vậy thì ông cũng muốn làm một cái việc gì đấy. Thì được biết là đạo tràng cư sĩ Lâm - Tân Gia Ba muốn có một cái mảnh đất để xây dựng “Thôn Di Đà”, thế nhưng mà cũng đang khó khăn. Thì ông lập tức bán rẻ cái mảnh đất cho đạo tràng cư sĩ Lâm Tân Gia Ba.

Kết quả là gì ạ? Sau khi ông phát cái tâm này không bao lâu, chưa được mấy ngày thì bác sỹ đến xem bệnh cho Hồng Lão tiên sinh, không thấy

cái ung thư của ông ở đâu hết. Bác sỹ nói với ông rằng 2 tháng nữa ông sẽ hoàn toàn hồi phục, không thể nghĩ bàn.

Khi Hoà thượng có đến thăm ông thì ông có kể chuyện rằng là, sau khi ông phát cái tâm này xong thì có một buổi tối, ông thấy có 2 vị như kiểu là tiểu đồng, rất là đẹp. Đây là một giấc mộng ạ, đến cạnh ông. Hai người này họ có nói với ông là họ do Ngọc Hoàng đại đế phái đến để chăm sóc cho ông ạ.

Vì sao ông được cái quả báo này? Bởi vì nếu như xây dựng được thôn A Di Đà, và đây rất nhiều người chân thật tu hành, họ đều quyết tâm một đời này để ‘liễu sinh tử, thoát luân hồi’, thì là ông đã cúng dường trúng vào cái ruộng phước điền, nên là phước báu của ông ngay đời này là ông liền khỏi bệnh ung thư.

Bây giờ tôi xin tổng kết lại cho bạn...

3. Làm thế nào để tích phước được nhiều nhất,

có 5 cách sau đây:

Thứ nhất, gọi là “tích tiểu thành đại”

Tức là hàng ngày bạn cần mãi tu phước, từ việc nhỏ nhất, chôn một con kiến chẳng hạn, bạn vẫn cứ cần mãi tu, đây chính là gọi “tích tiểu thành đại”. “Kiến tha lâu cũng đầy tổ”, thì dần dần kho phước của bạn cũng sẽ đầy dần lên.

Thứ hai, phước báu của bạn sẽ tỉ lệ với cái tài sản mà bạn cúng dường trên tổng tài sản mà bạn có.

Cái tỉ lệ cúng dường này nó chính là điểm số để biểu thị cho cái tâm chân thành của bạn.

Thứ ba, cúng dường người chân thật tu hành.

Thứ tư, việc thiện của bạn làm, nếu như mà giúp đỡ cho được rất nhiều người

Thì cái phước báu này của bạn sẽ rất lớn. Câu chuyện trong Liễu Phàm Tứ Huấn có đề cập đến ngài Vệ Trọng Đạt. Khi mà ông thấy vua cho

lệnh là phải sửa cái đập đá Tam Sơn, lúc ấy ông là quan mà, thì ông đã trình với vua rằng là bây giờ nếu sửa cái đập đá này thì dân chúng là rất khổ cực, rồi thuế má sưu cao thuế nặng rất khổ. Thì ông trình vua là không sửa cái đập đá Tam Sơn đấy.

Kết quả là cái ý kiến đề xuất này của ông không được vua chấp nhận, nhưng ông phát ý đã viên thành rồi, và cái phát ý đấy của ông là cho toàn bộ dân chúng ở vùng đập đá Tam Sơn này.

Cho nên khi 40 tuổi, khi mà ông bị gọi là bắt hồn xuống dưới địa phủ, khi đối diện với Diêm La, Diêm La đưa ra một chồng sổ, nói về cái ác của ông. Thế nhưng việc thiện của ông thì chỉ có mỗi một quyển sổ nhẹ bẫng, bé tí. Nhưng khi đem cân lên thì cái bên việc thiện thì lại nặng hơn hẳn. Diêm La cũng rất ngạc nhiên. Khi mở ra thì mới biết rằng là cái việc thiện này của ông là khi ông phát cái tâm là vì dân chúng, hàng vạn người sinh sống ở cái chỗ đập đá Tam Sơn đấy mà ông phát. Cho nên là một cái việc thiện nhỏ này của ông mà nặng hơn rất nhiều so với những cái việc ác mà ông đã tạo từ trước.

Thứ năm, tức là cúng dường mà không mong cầu hồi báo

Chỉ thuần có tâm chân thành. Và nếu có thể làm được đến tam luân thể không thì người này bố thí một đấu thóc thì phước báu vô lượng vô biên; bố thí một đồng tiền có thể tiêu trừ tội nghiệp của ngàn kiếp. Nói thế để bạn có cái đích để bạn phấn đấu. Vì làm được như vậy là bạn đã thành tựu, bạn thành Thánh thành Hiền, thành Bồ Tát rồi đấy ạ.

Vâng ạ! Thời gian của chúng ta đã hết. Bài chia sẻ của chúng ta xin tạm dừng ở đây.

Chúc bạn:

*Thuộc lòng Đệ Tử Quy
Hành đúng từng câu chữ
Nội hóa tâm cung kính
Là bạn được thân người.*

Xin chào và hẹn gặp lại các bạn vào ngày mai – Xin cảm ơn!]
